

[Christophersen.]

de, at man i denne situation i videst muligt omfang søgte at opnå besparelser på selve det statslige forbrug af ressourcer af enhver art. Kun ved en direkte og en indirekte begrænsning af statens beslaglæggelse af arbejdskraft og varer og dermed den kapital, der i så høj grad er brug for i samfundet og især i de ekspanderende dele af erhvervslivet, kun ved en sådan begrænsning af statens beslaglæggelse af denne realkapital vil det være muligt at få frigjort de ressourcer, som erhvervslivet har brug for i en opgangsperiode. I det omfang denne type besparelser ikke har været tilstrækkelig til at føre os frem til det ønskede finanspolitiske mål, har vi dernæst lagt vægt på at foretage udgiftsbegrænsninger, som på en fornuftig måde har kunnet sanere eksisterende lovgivning og rydde op i forældede statslige udgifter. Og så har vi endelig lagt vægt på at foretage besparelser på områder, hvor nye statslige aktiviteter har været planlagt, men hvor disse uden større skade eller ulempe for nogen har kunnet udsættes et år eller to.

Det er klart, at disse synspunkter, som jeg her refererer, ikke alene er baggrunden for de forslag, som venstre sammen med det radikale venstre har fremsat ved denne tredje behandling af finanslovsforslaget. Disse synspunkter må naturligvis også være baggrunden for den måde, hvorpå vi så vurderer de andre spareforslag, der er fremlagt til behandling; vi lægger altså vægt på i vor vurdering også af disse andre spareforslag, at de må være konkrete, de skal være veldokumenterede, de skal kunne gennemføres hurtigt, og de må i sig selv bidrage til den begrænsning af det offentlige ressourceforbrug, jeg talte om før.

Jeg skal nu knytte nogle kommentarer til nogle af de mere væsentlige ændringsforslag.

Det gælder jo for en række af de forslag, venstre og det radikale venstre har fremsat, at de svarer ret nøje til de forslag, som også regeringen i hvert fald på et tidligt tidspunkt fremlagde. Det gælder bl. a. vort forslag til en konkret begrænsning af lovreserven. Her har regeringen jo erklæret sig indforstået med en del af de tanker, vi gjorde os, og det omvendte har også gjort sig gældende. Der er nok en enighed mellem regeringen på den ene side og venstre og det radikale venstre på den anden side af en stør-

relsesorden på omkring 100 mill. kr. Men der er altså også nogle forskelle, og jeg synes godt, jeg her vil nævne to.

Den ene forskel er holdningen til det offentliges opkøb af Dampskibsselskabet på Bornholm af 1866. Jeg skal ikke gøre meget ud af det, men jeg vil dog godt understrege, at her synes vi, at vi står over for et eksempel på, hvordan det offentlige ikke skal forsøge at løse et lokaliseringspolitisk problem. Der er ikke megen idé i, at det offentlige engagerer sig i nogle betydelige investeringer, i nogle betydelige driftsudgifter, hvis det alligevel, som det er tilfældet i denne sag, kun fører til, at man løser en del af det bornholmske fragtproblem. Derfor forelagde vi som et led i vort spareforslag den tanke, at man i stedet fra det offentliges side lod Dampskibsselskabet arbejde videre i sin nuværende form, men at man reserverede et mindre beløb som et almindeligt fragttilskud til det bornholmske erhvervsliv. Det kunne have øget besparelsesmulighederne med en snes millioner kroner, og jeg tror egentlig, det havde været fornuftigt også ud fra mere langsigtede vurderinger af, hvordan vi vil løse øsamfundenes problemer, om man havde valgt denne løsning.

Men der er en større forskel, som der måske er grund til at bruge lidt flere ord på, i synet på selve lovreservens størrelse. Mens venstre og det radikale venstre anlagde den opfattelse, at lovreservens nedbringelse fuldt ud skulle glide ind i spareplanerne, måtte vi jo under forhandlingerne konstatere, at regeringen havde en anden opfattelse. Den har fastholdt sin tanke om, at der skal ydes særlige kompensationer for bortfald af mælketilskuddet, og derfor er regeringens forslag til begrænsning af lovreserven i et vist omfang kun udtryk for en ompostering af beløbene, idet vi ser en sum på, så vidt jeg erindrer, omkring 115 mill. kr. dukke op et andet sted, nemlig i socialministeriets budget.

Denne udgiftsforøgelse kan mit parti ikke medvirke til. Vi vil stemme imod. Vi finder, det er forkert, at man på et tidspunkt, hvor der i øvrigt gøres forsøg på alvorligt at begrænse de offentlige udgiftsstigninger, fuldkommen uafhængigt af disse forsøg foretager en udgiftsforhøjelse, endda på områder, der har spillet en ganske central rolle i sparedrøftelserne, og hvor man fra regeringens